

HCG – hilsen Arbeiderpartiets landsmøte

Dirigenter, kjære landsmøte!

På mandag – 1. april – ble det servert marsipankake i Folkets hus. Ikke fordi vi gjennomførte et godt tariffoppgjør for medlemmene. Selv om jeg mener det også fortjener kake. Men fordi den dagen var det 120 år siden LO ble stiftet.

Det var 120 år siden arbeidsfolk slo seg sammen for å kjempe fram endringer.

Fordi man så verdien av sterkere fellesskap. Fordi man skjønnte at man var sterkere i fellesskap.

Til leder valgte den første LO-kongressen skredderen Hans G. Jensen. Han som ti år tidligere hadde vært Arbeiderpartiets andre leder.

Dere, vi har alltid gått hånd i hånd.

Arbeiderbevegelsen er redskapet for vanlige folk. Vi er deres måte å ta vare på sine interesser i arbeidslivet og i samfunnet for øvrig. Derfor er det like viktig som før at arbeiderbevegelsen har et politisk og et faglig bein å stå på.

Det fagligpolitiske samarbeidet gir oss stor styrke – det er derfor det angripes med jamne mellomrom.

Nå ser vi at forskjellene og ulikhetene vokser.

Som Erna Solberg sa det før valget. ”Folk vil merke forskjellene, ikke fra første dag, men betydelig i løpet av en fireårsperiode”. Nå, etter snart seks år med høyreregjering, merker folk forskjellene.

Gode venner. LO og Arbeiderpartiet stod bak Solidaritetsalternativet. Nå ser vi hva som er **Alternativet til solidaritet.**

- Ulikhetene som øker.
- Mellom rik og fattig.
- Mellom syke og friske
- Mellom by og land

Jeg er opptatt av at vi tar tak i disse samfunnsendringene - De menneskeskapte samfunnsendringene.

Ingen må være forundret over at forskjellene øker. For det er ingen naturlov med små forskjeller.

Det er noe vi kjemper for. Politisk. Og vi ble varslet om endring da Siv Jensen sa at ”den norske modellen står i veien for det norske folk.”

Man kan ikke bli overrasket over at modellen bygges ned når dette partiet får makt.

Siv Jensen leverer som bestilt – selv om dette er en del av politikken som de bare snakker om med innestemme.

For det er ingen partier som går til valg på økte forskjeller, men vi ser det på politikken.

- Kuttene i formuesskatten til de som har mest fra før
- De smålige kuttene som rammer de som har minst
- Den fraværende politikken mot sosial dumping

Kjære landsmøte

Det gjør noe med oss som samfunn og mennesker når ulikhetene vokser. Der forskjellene er store vokser også konfliktene, livskvaliteten går ned.

Voksende ulikhet har mange årsaker. I Norge, og i mange andre land, ser vi at mange av de som faller etter, jobber i bransjer eller næringer der mange ikke er organiserte

Og hva er partiet Høyres svar?

Det å stemme over om man skal forsvare eller anerkjenne et uorganisert arbeidsliv.

Tre ganger måtte de stemme over det på landsmøtet sitt.

Jeg skal ikke spekulere i hvorfor.

Men, gode venner!

Der fagbevegelsen har blitt svekket, har også vanlige folks andel av verdiskapingen gått ned.

I Norge har vi klart å unngå dette, men også hos oss har forskjellene økt.

Siden 2008 har de ti prosent lavest lønne kun hatt en reallønnsvekst på 1000 kroner.

For de på toppen har det økt med over 100.000 kroner.

100 ganger mer!

I mange land har høyrepartier bevisst svekket fagbevegelsen. Det har blitt dyrere å være medlem, vanskeligere å tegne tariffavtaler, mer kronglete å bruke kampmidler.

Det er en grunn til at høyrepartiene fører denne politikken.

Fordi en sterk fagbevegelse er en maktfaktor for vanlige folk.

Det burde være myndighetenes oppgave å løfte fram, dyrke, bidra til et organisert arbeidsliv, ikke forsvare eller anerkjenne det uorganiserte.

Hvis man da mener at små forskjeller er en verdi vi bør strekke oss etter i Norge.

I stedet har vi en regjering som i regjeringserklæringen heller slår et slag for de uorganiserte.

Som sørger for at fagforeningsfradraget fryses på 2013-nivå og altså stadig synker i verdi. Nå kan man diskutere om 3850 kroner er mye eller lite.

Men hvis dere gir penger til for eksempel Bibelleseringen Norge, Norsk Huskattforening eller Det norske hageselskap – kan dere gjette hvor mye dere kan trekke av på skatten da?

50.000 kroner!

Kjære landsmøte!

Valgkampen til høsten må og skal også handle om hvordan vi skaper nye arbeidsplasser over hele landet.

Nå har vi hatt seks år med en «nøytral næringspolitikk» hvor det viktigste virkemidlet har vært å gi store skattelett til de rikeste, og så krysse fingrene og håpe det beste. Det har vært seks tapte år.

Du sa det helt riktig i talen din i går Jonas: Arbeiderpartiet er ikke bare et industriparti. Arbeiderpartiet er industripartiet! Derfor har vi også et ansvar!

- Vi har et ansvar for å utnytte Norges fortrinn.
- Vi har et ansvar for å ta i bruk våre ressurser.
- Vi har et ansvar for å skape arbeidsplasser og utvikling i hele landet.

Skape og dele, det er like viktig som før. Når vi har så mange oppgaver som skal løses.

Ikke minst for å ta vare på miljøet og den verden vi lever i.

Dere –

Den 22. april 2017 – midt under Arbeiderpartiets landsmøte – var en merkedag for klimaet.

Det var den første dagen siden 1800-tallet at britene ikke produserte strøm på kullkraft.

Sakte, men sikkert, har britene byttet ut det ekstremt forurensende kullet i elektrisitetsproduksjonen med gass. For en stor del norsk gass.

Og i januar i år la den tyske kullkommisjonen fram sitt forslag om en strategi for utfasing av kullet, men uten sikkerhet for norske gassleveranser kan de bare legge planen i skuffen.

Vi ønsker at Norge skal lede an i overgangen til et lavutslippssamfunn. Et samfunn der energibehov er dekket av energi produsert fra fornybare løsninger. Et samfunn der næringslivet støtter opp under dette.

Skal vi nå målet – må det komme mange nye arbeidsplasser i Norges allerede grønne industri.

Vi har en prosessindustri som er verdens reneste. Vi har en treforedlingsindustri med fornybare ressurser i skogen.

Og vi har en petroleumsindustri som er blant verdens mest energieffektive

Vi vet at verden kommer til å bruke petroleum. Norge styrer ikke etterspørselen, men vi kan sørge for at den vi leverer blir produsert smed så små klimagassutslipp som mulig.

Da er det ikke likegyldig om den oljen og den gassen kommer fra Johan Sverdrup, eller om den kommer fra oljesandprosjekter i Canada med hundre ganger så høye klimagassutslipp.

Vi har dårlig tid, kjære venner, hvis vi skal redde klodens klima!

Da kan vi ikke la symbolpolitikken gå foran realpolitikken.

Det viktigste er hvordan vi kan få utslippene ned globalt.

Så vil jeg si til dere:

Petroleumsnæringa er en av våre største næringer. Den sysselsetter over 170.000 mennesker i stort og smått.

Se rundt dere – det er mange gode kamerater i parti og fagbevegelse som har sitt liv i næringa og som lever av den. De leverer milliarder av kroner hvert år til statskassa og til alle landets kommunekasser. De har grunn til å være stolte av den jobben de gjør.

De besitter en enorm kompetanse. I dag brukes den til å utvinne olje og gass og i økende grad til å utvinne energi fra sol, vind, jord og vann.

Men motoren i denne grønne revolusjonen – det er de kompetansemiljøene som finnes i olje- og gassnæringa.

Og så, kjære venner, vil jeg bare gjøre Thorvald Stoltenbergs ord til mine egne: For meg er kompromiss et av de vakreste ordene vi har!

Jeg hører stadig vekk noen si at jobber skapes, de vedtas ikke. Men jobber blir ikke til i et vakuum. Politiske valg legger føringer.

Jeg hører stadig vekk noen si at jobber skapes, de vedtas ikke. Men jobber blir ikke til i et vakuum. Politiske valg legger føringer.

Som når høyreregjeringen kutter milliarder i formuesskatt. Da vokser ikke investeringene i nye næringer, men det gjør bankkontoene til de som har mest fra før.

Dere som politikere kan bestemme hvilke næringer vi skal satse på, hvor vi skal bygge kompetanse.

- Det sier seg selv at havet i all fremtid skal skape jobber i Norge.
- At vannkraften og vindkraften skal gi oss ren energi.
- At våre store skoger skal gi råstoff til norske industribedrifter.

Men husk at:

- Vinden skaper ingen vindmøller
- Sola skaper ingen solceller
- Fossefallene skapte ikke turbinene

Det er mennesker som gjør dette. Vi vil trenge ufattelig mange arbeidsplasser i disse verdikjedene. Kreative hjerner som står på skuldrene av den kunnskapen som er bygd fra før.

Ting kommer ikke av seg sjøl.

Kamerater – jeg tror på at folk i fellesskap former sin egen framtid. Det har alltid vært grunnlaget for Arbeiderpartiets politikk.

Det må vi ut og fortelle folk til høsten. I et klart og tydelig språk så folk forstår hva vi vil:

Odvar Nordli pleide å fortelle om den gang det skulle velges ny formann i arbeiderungdomslaget på Stange i Hedmark. Det var to kandidater.

Den ene holdt en flammende appell om behovet for å innføre sosialismen i Norge. Den andre hadde gatelys i bygda som sin viktigste kampsak. Han som ville ha opplyste veier ble valgt med stort flertall.

Så bygde man gatelys – og kalte det sosialisme, oppsummerte Nordli.

Det forteller en del om hva Arbeiderpartiet i utgangspunktet er. Det er vanlige folks interesseparti.

Vi vil skritt for skritt – lysmast for lysmast - gjøre hverdagen bedre og lysere.

Når vi skal ut for å drive faglig valgkamp, blant LOs medlemmer, er det perspektivet. Vi skal vise folk hvordan vi gjør hverdagen deres bedre. På jobben, og på alle de andre arenaene folk er.

Og da, kjære venner, kan vi ikke bare være det beste partiet på å forstå folks arbeidshverdag og gi gode svar på det. Vi må også ta på alvor de andre bekymringene vanlige folk bærer på.

Hver fjerde velger er LO-medlem. Derfor er det helt avgjørende for Arbeiderpartiet at LOs medlemmer, vanlige lønsmottakere, ser på Arbeiderpartiet er deres parti.

Det handler ikke bare om arbeidslivsspørsmål. Det er jo - dessverre - ikke slik at 930.000 nordmenn våkner om morgenen og tenker: «Ah – en ny dag som LO-medlem!» Og bruker hele sin fritid på å tenke

arbeidsvilkår. Arbeidslivet er en viktig del av livet. Men det er ikke hele livet.

Vi kommer til å snakke med utestemme om sosial dumping, det utrygge arbeidslivet, kompetanseløftet som trengs. Høyreregjeringen skal ikke få slippe unna at de unnlater å gi pensjon fra første krone for en million nordmenn, de som trenger det mest.

Men dere, LO-medlemmer – vanlige folk – trenger også arbeiderbevegelsens stemme på mange andre samfunnsområder. LOs medlemmer er som folk flest. De har hverdagsbekymringer.

- Noen kan være bekymret for om barna har det bra på skolen, eller hvorfor tenåringsdatteren har blitt så stille i det siste.
- Mange vil være bekymret for utviklingen i sitt lokalsamfunn – at det er for mange som flytter og for få som kommer tilbake.
- Mange er urolige for hva som skjer med klimaet.
- Og noen føler uro over at samfunnet forandrer seg for fort.

Arbeiderpartiet er et parti som må ha gode svar på alle politiske områder folk flest er opptatt av, og i tillegg tørre å fortelle hva disse svarene er.

Vi kan ikke skygge banen i noen sak, så lenge det er noe svært mange er opptatt av. Folk som føler uro for framtida, må rett og slett kjenne trygghet for at Arbeiderpartiet har en plan. Og at partiet står ved de løftene vi har gitt dem.

Utfallet av lokalvalget vil ha store konsekvenser for arbeidsfolk. Det skal vi sørge for at våre medlemmer får vite.

Politikk virker. Når regjeringen endrer AML for å få flere midlertidig ansatte, svarer rødgrønne kommuner med å ikke bruke den nye loven.

Når regjeringen svikter i kampen mot sosial dumping svarer rødgrønne kommuner med å kreve lærlinger, faste ansatte og seriøsitet.

Det handler jo om hvordan man behandler folk som jobber for kommunen, at man satser på kompetanse, bygger heltidskultur og faste stillinger.

Og ikke minst om at man bruker innkjøpsordninger og andre virkemidler for å sette en standard for arbeidslivet. Der har vi mange, gode helt konkrete resultater å vise til.

I kommuner over hele landet – i Bergen, i Oslo, i Bodø, Skien, Porsgrunn, Fredrikstad i Trondheim, i Østre Toten, ja i flere titalls kommuner over hele landet, har vi levert!

Arbeiderparti-styrte kommuner fungerer som en brannmur mot regjeringens politikk.

Og om det er noen som lurer på hvorfor LO engasjerer seg i denne lokalvalgkampen så er det bare å vise hva vi har fått til i fellesskap.

Gode venner – vi tror ikke at løsningen på en bedre eldreomsorg er at mormor blir et virkemiddel for å skape overskudd for finanskonserner på Wall Street, eid av noen av klodens rikeste menn.
Et slags «anbud ved reisens slutt».

Vi trenger kommuner, fylker og regioner som står for en annen politikk. En politikk hvor fellesskapets midler skal komme fellesskapet til gode.

Jeg mener denne konkurranseutsettingen representerer en direkte trussel mot verdiskapingen og innovasjonskraften i næringslivet. Der man bare skal sluse privat kapital til investeringer i virksomhet som allerede finnes, som i dag drives av fellesskapet.

Dette er fantasiløse, risikofrie investeringer som ikke skaper én ny jobb, som ikke genererer én krone i økt verdiskaping og som ikke endrer en tøddel på handelsbalansen overfor utlandet.

Det er ikke det som trengs for å skape de nye arbeidsplassene vi trenger i våre lokalsamfunn.

Det vi skal ha er et samfunn med lys i gatene der vi har med oss visjonen om et samfunn der samfunnskaka fordeles mer rettferdig – ikke mindre. Der hele folket er i arbeid.

Det må være visjonen om et samfunn som forsøker å gjøre all menneskelig aktivitet mer klima- og miljøvennlig.

Det må være visjonen om et samfunn der alle skal med. Jeg håper dette er en visjon vi kan stå sammen om, dere.

På vegne av alle innenlandske gjester ønsker jeg lykke til med landsmøtet og kommende valgkamp!